

2. W ogólnych zasadach funkcjonowania kont, stanowiących załącznik nr 2 do zarządzenia, o którym mowa w ust. 1, wprowadza się następujące zmiany:

- 1) we wstępnych wyjaśnieniach do rozdziału VI „Rozrachunki” dodaje się symbol i nazwę konta 060 „Faktury nie zgłoszone do rozrachunku”;
- 2) po wstępnych wyjaśnieniach do rozdziału VI „Rozrachunki” dodaje się następujące wyjaśnienie, dotyczące zasad funkcjonowania konta 060:
„060 — F a k t u r y n i e z g ł o s z o n e d o r o z r a c h u n k u .
Konto 060 obciąża się w końcu okresu sprawozdawczego (miesiąca) za należności wynikające z wystawionych faktur, które nie zostały zgłoszone do rozrachunku (nie złożono wezwania do zapłaty w banku, nie wysłano faktury pozainkasowej do zleceniodawcy lub odbiorcy), uznając:
 - 1) odpowiednio konto rozdziału XVI „Sprzedaż” — za sprzedaż robót, wyrobów, materiałów lub usług;
 - 2) konto 078 „Inne należności i zobowiązania” — za wyłożone koszty obciążające odbiorcę.
 Konto 060 uznaje się w następnym okresie sprawozdawczym w momencie zgłoszenia faktury do rozrachunku w ciężar:
 - 1) konta 061 „Zleceniodawcy i odbiorcy za faktury w inkasie bankowym” — za faktury, na które złożono wezwania do zapłaty w banku,
 - 2) konta 062 „Zleceniodawcy i odbiorcy za faktury pozainkasowe” — za faktury pozainkasowe wysłane do zleceniodawcy lub odbiorcy.”;
- 3) w wyjaśnieniu dotyczącym zasad funkcjonowania konta 061 „Zleceniodawcy i odbiorcy za faktury w inkasie bankowym” pierwsze dwa zdania zastępuje się zdaniem:
„Konto 061 obciąża się za należności wynikające z faktur lub innych dokumentów złożonych do inkasa bankowego uznając:
 - 1) odpowiednio konta rozdziału XVI „Sprzedaż” — jeżeli faktura dotyczy sprzedaży robót, wyrobów, materiałów lub usług bieżącego okresu sprawozdawczego (miesiąca),
 - 2) konto 078 „Inne należności i zobowiązania” — jeżeli wyłożone koszty obciążające zleceniodawcę lub odbiorcę zostały zafakturowane w bieżącym okresie sprawozdawczym (miesiącu),
 - 3) konto 060 „Faktury nie zgłoszone do rozrachunku” — jeżeli faktura dotyczy sprzedaży robót, wyrobów, materiałów lub usług, ewentualnie kosztów obciążających zleceniodawcę lub odbiorcę, wykonanych lub

poniesionych w poprzednim okresie sprawozdawczym (miesiącu).”;

- 4) w wyjaśnieniu dotyczącym zasad funkcjonowania konta 062 „Zleceniodawcy i odbiorcy za faktury pozainkasowe” pierwsze dwa zdania zastępuje się zdaniem:
„Konto 062 obciąża się za należności wynikające z faktur nie regulowanych w trybie inkasa bankowego, wysłanych do rozrachunku do odbiorcy, uznając odpowiednio konta rozdziału XVI „Sprzedaż”, konto 078 „Inne należności i zobowiązania” lub konto 060 „Faktury nie zgłoszone do rozrachunku.”;
- 5) nazwę rozdziału XIV oraz nazwę występującego w tym rozdziale konta 179 „Towary wysłane i usługi wykonane” zastępuje się nazwą „Roboty nie refakturowane”;
- 6) wyjaśnienia dotyczące konta 179 „Towary wysłane i usługi wykonane” zastępuje się następującymi wyjaśnieniami do konta 179 „Roboty nie refakturowane”:
„Konto 179 obciąża się za faktury dotyczące robót wykonanych siłami obcymi, które obejmują roboty do końca okresu sprawozdawczego, nie zafakturowane zleceniodawcy.
Konto 179 uznaje się w momencie zafakturowania tych robót w ciężar konta 191 „Sprzedaż robót.”;
- 7) w wyjaśnieniach dotyczących zasad funkcjonowania konta 191 „Sprzedaż robót” zdanie trzecie zastępuje się zdaniem:
„Na dobro konta 191 księgowane są faktury za sprzedane roboty w ciężar kont 060, 061, 062 lub 064.”;
- 8) w wyjaśnieniach dotyczących zasad funkcjonowania konta 192 „Sprzedaż wyrobów produkcji ubocznej” zdanie trzecie otrzymuje następujące brzmienie:
„Na dobro konta 192 księgowane są faktury wystawione dla odbiorców za sprzedane wyroby produkcji ubocznej”.

§ 2. 1. W związku ze zmianami w ramowym planie kont, o których mowa w § 1 zainteresowani ministrowie wprowadzą odpowiednie zmiany do branżowych planów kont, opracowanych w oparciu o wymieniony wyżej ramowy plan kont.

2. Zmiany w branżowych planach kont powinny być przeprowadzane w trybie ustalonym w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 8 czerwca 1954 r. w sprawie branżowych planów kont (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-67, poz. 851 i z 1956 r. Nr 105, poz. 1219).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1957 r.

Minister Finansów: T. Dietrich

1219

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 grudnia 1956 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 8 czerwca 1954 r. w sprawie branżowych planów kont.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) — zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 8 czerwca 1954 r. w sprawie branżowych planów kont (Monitor Polski

Nr A-67, poz. 851) wprowadza się następujące zmiany.

- 1) w § 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W uzasadnionych przypadkach właściwe ministerstwa (urzędy centralne) mogą, działając w porozumieniu z Ministerstwem Finansów, ustalać branżowe plany kont bez zachowania warunku przewidzianego w § 2 ust. 1.”;

- 2) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. 1. Zmiany w branżowych planach kont w części

- wymienionej w § 2 ust. 2 pkt 1 i 2 dokonuje się w trybie określonym w § 5.
2. Zmiany, o których mowa w ust. 1, wprowadza się również na wniosek Ministerstwa Finansów."

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1957 r.

Minister Finansów: T. Dietrich

1220

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 grudnia 1956 r.

w sprawie szczegółowego planowania pokrycia finansowego w zakresie inwestycji limitowych na rok 1957.

Na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 17 grudnia 1952 r. o uchwalaniu i wykonywaniu budżetu Państwa (Dz. U. z 1952 r. Nr 50, poz. 334 oraz z 1954 r. Nr 25, poz. 94 i Nr 56, poz. 278) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zakresie szczegółowego planowania pokrycia finansowego inwestycji limitowych na rok 1957 obowiązują odpowiednio zasady wprowadzone zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 lutego 1956 r. w sprawie szczegółowego planowania pokrycia finansowego w zakresie inwestycji limitowych na rok 1956 (Monitor Polski Nr 18, poz. 253), zwanego dalej „zarządzeniem”, z następującymi zmianami i uzupełnieniami:

- 1) Jednostkowe plany sfinansowania inwestycji zatwierdzone są przez kierowników jednostek będących inwestorami bezpośrednio na podstawie wytycznych otrzymanych od organów bezpośrednio nadrzędnych (§ 15 ust. 1 i ust. 3 zarządzenia). Organy te składają ponadto wytyczne w bankach finansujących inwestycje (w centrali lub w oddziale właściwym dla dysponenta dającego wytyczne) w dwóch egzemplarzach. Wytyczne dla wszystkich podległych inwestorów składane są równocześnie. Wytyczne należy sporządzać według wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia.
- 2) Wytyczne w zakresie kredytu budżetowego stanowią jednocześnie dyspozycję przekazania kredytu budżetowego i podstawę do zaksięgowania tego kredytu.
- 3) Wytyczne sporządzane są na podstawie uzasadnień przewidzianych w zarządzeniu. Jeżeli jednostka nadrzędna posiada aktualne dane wymagane w uzasadnieniach, może ona zwolnić podległych inwestorów od sporządzania uzasadnień (§ 9 zarządzenia).
- 4) Prezydja rad narodowych mogą zobowiązać swoje wydziały (komórki równorzędne) do sporządzenia dla wydziałów finansowych, na podstawie uzasadnień otrzymanych od inwestorów bezpośrednich, zbiorczych uzasadnień dla każdego rozdziału budżetowego (§ 9 zarządzenia).
- 5) Inwestor bezpośredni bez względu na ilość posiadanych tytułów inwestycyjnych sporządza jeden jednostkowy plan sfinansowania inwestycji dla działalności inwestycyjnej finansowanej przez jeden oddział banku (§ 3 ust. 4 zarządzenia).
- 6) Plany sfinansowania inwestycji wraz z załącznikami inwestor bezpośredni przesyła w 1 egzemplarzu jednostce nadrzędnej, a w 2 egzemplarzach bankowi finansującemu inwestycje (§ 11 ust. 1 zarządzenia).
- 7) Do uzasadnień i planów sfinansowania inwestycji, oprócz załączników przewidzianych w zarządzeniu, zainteresowani inwestorzy załączają plan nakładów na maszyny, urządzenia, narzędzia i inwentarz dla celów inwestycyjnych, sporządzony według wzoru MU-2 stanowiącego załącznik do instrukcji Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie opracowania projektu Narodowego Planu Gospodarczego na rok 1957 w zakresie inwestycji. O ile poza zmniejszeniem stanu zapasu maszyn i urządzeń w wyniku montażu przewiduje się również upłynnienie części zapasów posiadanych w dniu 1 stycznia 1957 r., należy wprowadzić do wzoru MU-2 dodatkową pozycję „IV — upłynnienie”. Jednostki nadzoru inwestycyjnego, wykonujące we własnym zakresie roboty budowlano-montażowe lub produkcję pomocniczą dla celów inwestycyjnych, jak również inwestorzy posiadający samodzielne oddziały wykonawstwa inwestycyjnego załączają do uzasadnień zestawienie normatywów i normowanych środków obrotowych, sporządzone według zasad obowiązujących przy opracowywaniu planów finansowych.
- 8) Zobowiązania budowy na początek roku planuje się według przewidywanego ich stanu. W razie opracowywania planu po sporządzeniu bilansu za rok 1956 zobowiązania budowy na początek roku należy przyjąć według bilansu zamknięcia, z wyłączeniem zobowiązań dotyczących inwestycji pozaplanowych, a z dodaniem sum przypadających ze środków inwestycyjnych na rzecz działalności eksploatacyjnej inwestora (§ 4 ust. 4 zarządzenia).
- 9) W „innych środkach” nie planuje się oszczędności na robotach przewidzianych do wykonania systemem gospodarczym (§ 4 ust. 6 pkt 2 zarządzenia).
- 10) Dla centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) oraz dla wydziałów (komórek równorzędnych) prezydiów wojewódzkich rad narodowych banki finansujące inwestycje otwierać mogą, w porozumieniu z zainteresowanymi jednostkami, jeden rachunek scentralizowanych środków własnych bez względu na ilość pionów bilansowych (§ 6 ust. 6 zarządzenia).
- 11) Amortyzację gospodarstw pomocniczych objętych zbiorczymi bilansami dochodów i wydatków centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) należy traktować na równi z amortyzacją przedsiębiorstw (§ 7 zarządzenia).
- 12) Uchyła się obowiązek sporządzania przez dysponenta głównego skorygowanego zbiorczego planu sfinansowania inwestycji na podstawie planów zamiennych dysponentów drugiego stopnia (§ 17 ust. 5 zarządzenia). Dysponenti drugiego stopnia składają zamienne zbiorcze plany sfinansowania inwestycji dysponentowi głównemu i bankowi finansującemu inwestycje w jednym egzemplarzu (§ 17 ust. 3 zarządzenia).
- 13) Prezydja wojewódzkich rad narodowych ustalają limity kredytów budżetowych na inwestycje dla prezydiów powiatowych rad narodowych i prezydiów rad narodowych, miast stanowiących powiaty, a prezydja powiatowych rad narodowych — dla miast nie stanowiących powiatów w jednej kwocie dla całości odnośnych budżetów bez podziału na części budżetowe (§ 19 ust. 2 zarządzenia). Uchyła się obowiązek przesyłania do wiadomości oddziałom